

Az őzike és a patkány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy patkány. Nem tudjuk, hogy ki üldözte, de fejvesztve menekült.

– Na végre – mondta, mikor meglátott egy fát, vagyis nem mondta, inkább gondolta, mert ha mondta volna, kiesett volna a szájából egy méretes kolbász. – Ez pont jó lesz! Ide felmászom – gondolta, és már fenn is volt a fa legfelsőbb ágán.

Mindeközben arra sétált egy kedves őzike. Örvendezve nézett körül. Itt lakott a nagy erdő közepén. Ebben az erdőben három fa állt. Az őzike teljesen meg volt róla győződve, hogy ez a világon a legnagyobb erdő, és mind a három fáját jól ismerte.

Az egyik alatt aludni szokott, a másiktól almát eszegetni, a harmadikat pedig mindig jól megdöfkölte a szarvacskájával. Mivel most ébredt fel, jó nagyot nyújtózott, és elindult a szokásos almácskájáért. Egyet megevett, és egyel pedig a szájában tovább ballagott, a harmadik fához. Letette az almácskáját, és egy jó nagyot döfött a fa derekába.

Hanem akkorát döfött, hogy a fa megrázkódott, és egy valaki ráesett az őzike fejére! Ez a valaki a kolbászkáját rágcsáló patkány volt, aki úgy megijedt az eséstől, hogy rettenetesen kapaszkodott az őzike kobakjába. A hosszú farkincája pedig éppen megbirizgálta az őzike orrát, amitől az egy hatalmasat tüszentett. Megint repült a patkány, szájában a kolbással.... Éppen az őzike lába elé.

Összedugták az orrukat, és hosszasan szaglálódva ismerkedtek egymással.

– Te meg ki vagy? És miért röpködsz a szádban egy kolbással? – kérdezte az őzike a patkányt.

– Hát...izé... – szólalt meg a patkány, és kiesett a szájából a kolbász. – Szóval az úgy volt, hogy ezt a kolbászkát a nagytól csentem el ma reggel, ő meg egy seprűvel kergetett keresztül-kasul az udvaron. Alig tudtam elmenekülni... Ide futottam, és azt gondoltam, itt majd nyugodtan megehetem. De aztán ez a fa ledobott magáról rád, te meg letüsszentettél ide. Nekem már nincs is kedvem megenni ezt a vacak kolbászt.

Az őzike megszagolta a kolbászt, az orra összerándult, köhintett egyet, és azt mondta:

– Nem tudom mi ez, de nagyon rossz szaga van. Nem kérsz inkább egy almát?

A patkány hálásan nézett az őzikére, és azt mondta:

– De! Kérek! Együk egyszerre! – miután elfogyasztották, megállapították, hogy ez volt a barátság alma, és innentől ők igazi barátok lettek.

A patkány nem lopott többet a nagytól, nem kergették többet seprűvel, nem dobta le a fa sem, és az őzike sem tüsszentette le magáról... Most is ott szundikálnak az egyik fa alatt elégedetten.

Jó éjszakát gyerekek!

Eszti-mami meséje

